

Şimşek Hızında Severken Ve Yazarken

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 22 Ocak 2022

“üstümü ara

cebimdeki şiiri usulca kaydırayım senden tarafa

ellerimi de kaldırdım bak

hazırım tutkumu tutukla.

şiirsizim

bu şiir senin ismini ağrı koyar mıydı sanıyorsun İstanbul...”(Alıntı)

Düşlere mahal veren bir şaşkınlığın izindeyim ve gizimde saklı mevcudiyetim belki de dizelerimde saklı solgun gülüşüm...

İri puntolu bir yalnızlığın da tasviri ve eklem yerleri ağrıyan şiirlerime çürük raporu alıp bakaya kalıyorum gecedem.

Bir rütbem varsa eğer: ben insanım.

Gocunduğum değil asla da racon kesmediğim ben sadece maviden mintanı ile gök kubbeye âşık ve bağımlıyım.

Sözcüklerim buz tuttu ellerim gibi yüreğim gibi.

Günü kotardım ve nihayetinde geceye erdim belki de gayri safi milli hasılasında bütçe açığı veren bir ülke gibi ilkelerimle şerh düşünüyorum gayeme.

Miyop benim gözlerim ama yakını iyi seçerim en çok da kalp gözüme binaen içini gördüğüm saydam ruhlar ve aşkın kavis değiştirdiği ve illa ki hakkaniyet peşindeyim.

Bir ibre ise duygular.

Bir ihanetse yarı yolda kaldığım.

İzdiham mahsulü kafa karışıklığım ve işte omzumdaki apoletlerle yazıyorum şiirlerimi ve kimlik kaygımı sonunda alt ettiğim ve insanların egolarına da kafa tuttuğum.

Şimşek hızında severken ve de yazarken...

İçime düşen yıldırım ise narin ellerimle tutarken...

Ve de canımın yanmadığı kimi insanın da ismini anmadığı.

Yüzüme tokat gibi çarpan gerçekler ve gökdelenleri delen gözlerim bazen şavkım bazen kırılan şevkim ve işte şiirler sayesinde ıslah ediyorum ruhumu.

Günde takılı iken aklım geceye vardığımda...

Geceyi sollayıp bir gün sonrasına odaklandığım ve işveli sözcüklerden kaçıp istikrarlı ve ciddi bir söylem nazarında bazen topa tutulsam da yeğliyorum işte sevmeyi ve yazmayı bazen yazgıma kızıp yazdıklarımın ömürler biçiyorum önümde uzanan yola bazen not düşünüyorum ve sıkı sıkıya tutduğum Rabbime hamt ediyorum.

“Çocuk oldum sonra ağladım, yağmur bile beni ayıpladı.

Söz dedim, söz verdim.

Ruhumu gömdüğüm yer hala belli.
Güneşi özledim, sonra seni
Keşke gölgesine razı bir fesleğen olaydım.”(Alıntı)
Şimdi teyelle düşlerimi yetmedi...
Teğet geç içimdeki gök kuşağına.
Yetmedi mi?
Yetemediğim kadar yatıya kalan duygularımdan kendime ördüğüm bir şal gibi hayatı omzuma serdiğim
bazen sızdığım bir düş'ün dibinde gerçekleri düşlerle sıvazladığım...
Hayallerimse bitimsiz.
İzbelerde saklı bir kurumuş çiçek gibi içime üflediğim aşkı ve her duayı da umut bellemişken ve kırılan
tekeri yüreğimin yoksa böyle çabucak sever miydim?
Düş yangınları mevsimin: çatık kaşlı esaretin değişmez ilkesi ve sancılı bir doğum küreyense evren aşkın
galip geldiği bir eksen...
Şahlanan duygularsa meddücezri hayatın ve işte tokuşan yürekler aşkın rüzgârı bazense batılı
sözcüklerin, kanaviçeler ördüğüm aşkın yenilgisi kordan heceler kör noktası yüreklerin...
Zor olmasa gerek mutluluk
Bütçe fazlası olsa da hüzün ve hasret
Beylik sözcükler değil tutulası izlek
Beyzade iklim şairin yetim mizacı
Aşkı şarlayansa iblis kolluk kuvveti ömrün
Baş tacı kader ve savaş
İltimas geçmez hem adalet
Yandan çarklı bir gidiş dönüş
Bazen kaçak yolcu aşkın rüzgârına yenik düşen
Köhne bir evden soğuk
Kulluğun ziyneti değil mi ki sabırla yolculuk
Hali hazırda geçiş hakkı tanınmayan
Şükrün zincirleme beraberliği yürekle
El açmadan kimseye yaşamak
Nasıl da büyük mutluluk...